

JUSTITSMINISTERIET

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K

Dato: 22. april 2014
Kontor: Procesretskontoret
Sagsbeh: Christina Thode Hansen
Sagsnr.: 2014-0030-2099
Dok.: 1125128

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 808 (Alm. del), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 31. marts 2014. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Karina Adsbøl (DF).

Karen Hækkerup

/

Henrik Hjort Elmquist

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 808 (Alm. del) fra Folketingets Retsudvalg:

”Vil ministeren redegøre for reglerne om insolvenserklæringer, og herunder oplyse følgende:

- Hvad er de økonomiske betingelser for at kunne afgive insolvenserklæring?
- Hvilke muligheder har man for at inddrive et tilgodehavende fra en person, der har afgivet insolvenserklæring, herunder hvis personen er ens tidligere samlever?”

Svar:

Efter retsplejelovens § 507, stk. 1, fuldbyrdes pengekrav ved udlæg i så stor en del af skyldnerens formue, som efter fogedrettens skøn er nødvendig til dækning af kravet samt af omkostninger ved forretningen og det udlagtes opbevaring indtil auktionen.

Skyldneren skal give de oplysninger, som fogedretten finder nødvendige til gennemførelse af tvangsfuldbyrdelsen, jf. retsplejeloven § 497, stk. 1, 1. pkt. Fogedretten skal i den forbindelse pålægge skyldneren at tale sandhed og gøre ham bekendt med strafansvaret for afgivelse af urigtig erklæring, jf. retsplejelovens § 497, stk. 1, 3. pkt.

Begrebet ”insolvenserklæring” omtales ikke i retsplejeloven. Ved en insolvenserklæring forstås imidlertid en erklæring fra skyldner om intet at eje, der kan gøres til genstand for udlæg, og som afgives under strafansvar i medfør af retsplejelovens § 497. Sådanne erklæringer anvendes i praksis med henblik på at konstatere, om skyldneren er insolvent.

Efter retsplejelovens § 490, stk. 1, 1. pkt., kan en fordringshaver, der ikke har fået tilstrækkeligt udlæg til at dække sin fordring, først, når der er forløbet 6 måneder siden sidste forretning, på ny begære afholdt forretning til foretagelse af udlæg. Fogedretten kan også i øvrigt afvise at foretage udlægsforretning hos en skyldner, såfremt fogedretten er bekendt med, at der inden for de sidste 6 måneder har været afholdt en forretning, hvor det ikke har været muligt at opnå dækning, jf. lovens § 490, stk. 1, 2. pkt.

Efter retsplejelovens § 490, stk. 2, gælder bestemmelsen i § 490, stk. 1, ikke, hvis der er rimelig grund til at antage, at skyldneren ejer aktiver, hvori udlæg kan foretages, eller der i øvrigt foreligger særlige omstændigheder, som gør det rimeligt at afholde udlægsforretning.

Baggrunden for den såkaldte fredningsregel i retsplejelovens § 490, stk. 1, er at forhindre, at en kreditor fremsætter hyppige gentagne udlægsbegæringer, som medfører omkostninger og ulemper for skyldneren ved at skulle møde i fogedretten, selvom der ikke er sket ændring i den pågældendes økonomiske situation, jf. Betænkning nr. 634/1971 om udlæg og udpantning, s. 64.

Det følger af Folketingets Retsudvalgs betænkning over lovforslag nr. L 18 af 9. oktober 1975 (forslag til lov om ændring af retsplejeloven, udpantningsloven og lov om inddrivelse af underholdsbidrag (Udlæg og udpantning m.v.)), jf. Folketingstidende 1975-76, tillæg B, sp. 1122, bl.a., at et flertal i udvalget forudsætter, at en fordringshaver, såfremt skyldnerens insolvens er konstateret på rettens kontor under en forretning, hvor han ikke var repræsenteret, eller som blev foretaget efter anmodning af en anden fordringshaver, som hovedregel vil kunne få afholdt ny forretning, hvis han under en udgående fogedforretning vil sikre sig, at skyldneren ikke har aktiver, hvori der kan foretages udlæg.

Justitsministeriet bemærker herudover, at en skyldners bo i henhold til konkurslovens § 17, stk. 1, skal tages under konkursbehandling, hvis skyldneren er insolvent, og det begæres af skyldneren eller en fordringshaver. Efter konkurslovens § 17, stk. 2, er en skyldner insolvent, hvis han ikke kan opfylde sine forpligtelser, efterhånden som de forfalder, medmindre betalingsudygtigheden må antages blot at være forbigående.